

Εφημερίδα Πατρύς, 23/03/2017 - Το πάθος της για σπουδές νίκησε το πρόβλημα όρασης που αντιμετωπίζει

Της Κατερίνας Μυλωνά

Αριστούχος στο Πανεπιστήμιο

«Ανεξαρτήτως δυσκολιών, είναι στο χέρι του κάθε ανθρώπου να ζει μια φυσιολογική ζωή», τονίζει σε συνέντευξή της στην «Π» η Ηρακλειώτισσα, Παρασκευή Κουτσαΐδη, δευτεροετής στη Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, η οποία αντιμετωπίζει σημαντικό πρόβλημα όρασης.

Η Ηρακλειώτισσα Παρασκευή Κουτσαΐδη μιλά στην «Π» για τη ζωή της στο Πανεπιστήμιο

Δεν θα χαρακτήριζε τον εαυτό της υπερηρώίδα, απλώς έθεσε συγκεκριμένους στόχους, είχε όνειρα και τα κυνήγησε.

Η Ηρακλειώτισσα, Παρασκευή Κουτσαΐδη, σπουδάζει στο δεύτερο έτος Γαλλική Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Είναι όπως όλοι οι άλλοι συμφοιτητές της, ένα κορίτσι που θέλει να απολαύσει τη ζωή και τις ευκαιρίες για διασκέδαση που προσφέρει η πρωτεύουσα.

Η διαφορά της είναι ότι αντιμετωπίζει σημαντικό πρόβλημα όρασης, γεννήθηκε με συγγενές γλαύκωμα και ανιριδία, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να διεκδικήσει μία θέση στη σχολή της επιλογής της.

Η Παρασκευή μιλάει για τη ζωή της στην «Π» και θέλει απλώς να περάσει το μήνυμα πως όποιος έχει πίστη στον εαυτό του, μπορεί να πετύχει τους στόχους του.

Ερώτ.: Γιατί επέλεξες να σπουδάσεις Γαλλική Φιλολογία;

Απάντ.: «Είχα από μικρή ένα μεγάλο ενδιαφέρον και μία μεγάλη αγάπη για τις ξένες γλώσσες και αποφάσισα να καταλήξω στη Γαλλική γιατί είναι η αγαπημένη μου. Σε αυτό συνέβαλλαν και οι καθηγήτριες των Γαλλικών που είχα όλα τα χρόνια στο σχολείο και εκτός.

Γενικότερα, το ενδιαφέρον μου για τον γαλλικό πολιτισμό είναι πολύ μεγάλο».

Ερώτ.: Πώς φαντάζεσαι τον εαυτό σου επαγγελματικά τα επόμενα δέκα χρόνια;

Απάντ.: «Θα ήθελα σίγουρα να ασχοληθώ με τη μετάφραση και τη διερμηνεία. Είναι ο πρώτος μου στόχος και ο κλάδος που με ενδιαφέρει περισσότερο για να μπορέσω να συνδυάσω και άλλες γλώσσες πέρα από τη γαλλική.

Θα σκεφτόμουν, επίσης, να διδάξω, αν και δεν είναι ο πρώτος στόχος μου αλλά δεν θα το απέκλεια σε καμία περίπτωση».

Ερώτ.: Πόσο δύσκολο ήταν να καταφέρεις να περάσεις στις πανελλαδικές εξετάσεις;

Απάντ.: «Κατ' αρχάς να διευκρινίσω ότι για τα άτομα με αναπηρία η εισαγωγή στα Πανεπιστήμια γίνεται με ενδοσχολικές εξετάσεις και όχι πανελλαδικές. Ο μόνος τρόπος που μπορεί να δώσει κανείς πανελλαδικές είναι προφορικά. Για τους μαθητές που δεν έχουν συνηθίσει αυτό τον τρόπο εξέτασης, όπως εγώ, ο μόνος τρόπος εξέτασης είναι ενδοσχολικά. Βάσει του μέσου όρου που θα συγκεντρώσουν μπαίνουν σε μια διαφορετική λίστα, του 5%, και βάσει της λίστας και των επιλογών στο μηχανογραφικό που καταθέτουν, καταφέρνουν και εισάγονται σε κάποιο τμήμα της επιλογής τους.

Επειδή η δική μου σχολή δεν είναι ιδιαίτερα διάσημη δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολη πρακτικά η εισαγωγή, αλλά παρόλα αυτά, η προετοιμασία μου μέχρι την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο ήταν η ίδια με των υπολοίπων συμμαθητών μου, με τα μαθήματα, την κουραστική προσπάθεια που κάθε παιδί περνάει στην Γ' Λυκείου. Προετοιμάστηκα με τον ανάλογο τρόπο σαν να έδινα πανελλαδικές, ο κόπος και το διάβασμα ήταν ίδια, όχι και τόσο ευχάριστα».

Ερώτ.: Μαθαίνω ότι είσαι άριστη φοιτήτρια. Πώς τα καταφέρνεις;

Απάντ.: «Είναι κάτι που μου αρέσει πάρα πολύ και πιστεύω ότι αυτός είναι ο βασικός λόγος. Είναι ένα αντικείμενο που χαίρομαι πολύ που το έχω επιλέξει. Υπάρχει πάρα πολύ καλή συνεργασία με τους καθηγητές μου από τη σχολή, οι οποίοι αν και δεν είχαν παρόμοια εμπειρία παλιότερα με φοιτητή με πρόβλημα όρασης ήταν όλοι πολύ πρόθυμοι να βοηθήσουν -και είναι ακόμα -και έχουμε μία πολύ καλή επικοινωνία ως προς αυτό.

Υπάρχει και η μονάδα προσβασιμότητας για φοιτητές με αναπηρία του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου που στηρίζει με όλους τους διαθέσιμους τρόπους τους φοιτητές με αναπηρία, είτε σε υλικοτεχνικό επίπεδο είτε σε επίπεδο εθελοντικής υποστήριξης. Είναι

ένας αρκετά δημοφιλής τύπος βοήθειας η εθελοντική υποστήριξη, όπου άλλοι φοιτητές αρτιμελείς προσφέρουν κάποιου είδους βοήθεια σε φοιτητή με αναπηρία που την έχει ανάγκη.

Αυτά είναι κυρίως τα συστατικά που οδηγούν στην επιτυχία έναν φοιτητή, όχι μόνο με αναπηρία, αλλά γενικότερα, αν έχει το κατάλληλο υπόβαθρο και του αρέσει αυτό που σπουδάζει, νομίζω ότι είναι εφικτή η επιτυχία».

Ερώτ.: Αντιμετωπίζεις δυσκολίες λόγω του προβλήματος όρασής σου; Η Πολιτεία βοηθάει τα άτομα που αντιμετωπίζουν αντίστοιχα προβλήματα ή πρέπει κανείς να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις και μόνο;

Απάντ.: «Κατ' αρχάς να πούμε ότι πλέον τα άτομα με πρόβλημα όρασης, στην πλειοψηφία τους τουλάχιστον, είναι αρκετά ενταγμένα και σε αυτό βοηθάει σίγουρα περισσότερο η Πολιτεία από ο, τι παλιότερα, χωρίς να είναι τα πράγματα 100% επαρκή. Βοηθάει και η κοινωνία η ίδια, η οποία δέχεται τα άτομα με αναπηρία, τα βλέπει να κυκλοφορούν στον δρόμο, τα συναναστρέφεται σε διάφορα επίπεδα. Σίγουρα δυσκολίες υπάρχουν πολλές και είναι στο χέρι του κάθε ανθρώπου ανάλογα με τους στόχους που έχει, να διεκδικήσει και την ανάλογη υποστήριξη.

Πιστεύω πως παλεύοντας ο καθένας για τους στόχους που θέτει μπορεί να καταφέρει να φτάσει σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο.

Όσον αφορά εμένα προσωπικά και τις σπουδές μου, όταν υπάρχουν δυσκολίες είναι κυρίως πρακτικές, όπως τα συγγράμματα που δεν είναι πάντα εύκολο να βρεθούν και εγκαίρως και σε προσβάσιμη μορφή. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι περισσότεροι φοιτητές με πρόβλημα όρασης που γνωρίζω, το θέμα των συγγραμμάτων που χρειάζονται για τη μελέτη εν όψει της εξεταστικής, μπορεί να μην έχουν βρεθεί ή μετατραπεί εγκαίρως είτε σε μορφή Braille είτε σε ηλεκτρονική μορφή.

Πέρα από αυτό, σε ό,τι έχει να κάνει με την ένταξη στο κοινωνικό σύνολο ή στο σύνολο του Πανεπιστημίου, τα πράγματα πηγαίνουν όλο και καλύτερα. Το κάθε άτομο με πρόβλημα όρασης, από την πλευρά του, και η ακαδημαϊκή πλευρά και γενικότερα η κοινωνία είναι πιο δεκτική, υπάρχει μια καλή αλληλεπίδραση. Σε γενικές γραμμές, πάντα δυστυχώς, ακόμα υπάρχουν εξαιρέσεις και πολλά πράγματα να γίνουν αλλά είμαι αισιόδοξη ότι στο μέλλον τα πράγματα θα γίνουν όλο και καλύτερα. Ειδικά αν ο καθένας προετοιμάζεται με τον κατάλληλο τρόπο και προσπαθεί με τις κατάλληλες κινήσεις να φτάσει το στόχο του».

Ερώτ.: Τι θα έλεγες σε ένα παιδί που αντιμετωπίζει ανάλογο πρόβλημα αλλά έχει επιλέξει να ζει μοναχικά και να μην ακολουθεί τα όνειρά του;

Απάντ.: «Πιστεύω ότι πλέον τέτοιες περιπτώσεις ολοένα και μειώνονται, κάτι που είναι πολύ καλό. Ακόμα και αν υπάρχουν, πιστεύω ότι ο κάθε άνθρωπος είτε έχει κάποια αναπηρία είτε κάτι τον περιορίζει, αισθάνεται για κάποιο λόγο αποκλεισμένος ή

διαφορετικός, θα πρέπει απλώς να σκέφτεται ότι οι στόχοι που μπορεί να βάλει, μπορούν να επιτευχθούν. Πρέπει να έχει πίστη στον εαυτό του και τις δυνάμεις του. Σημαντικό είναι, βέβαια, να υπάρχουν και άνθρωποι που πιστεύουν σε αυτόν στο οικογενειακό ή φιλικό περιβάλλον, εγώ είμαι πολύ τυχερή σε αυτό, από άποψη οικογένειας, φίλων και εκπαιδευτικών. Είχα και έχω τη μέγιστη υποστήριξη, κάτι για το οποίο είμαι πραγματικά ευγνώμων. Πιστεύω, γενικότερα, ότι ο καθένας με τον δικό του ρυθμό και τρόπο μπορεί να πετύχει τους στόχους που θέλει συνεχίζοντας να προσπαθεί και μη χάνοντας την πίστη στον εαυτό του και την ελπίδα ότι θα τα καταφέρει».

Ερώτ.: Πώς βιώνεις τη φοιτητική ζωή; Απολαμβάνεις την αθηναϊκή νύχτα;

Απάντ.: «Ναι, θα έλεγα στο έπακρο, όπως οι περισσότεροι φοιτητές. Γενικά, επιδιώκω να ζω τη φοιτητική ζωή, η πρωτεύουσα έχει πολλές ευκαιρίες. Προσπαθώ να κρατάω σε μια ισορροπία, τη σχολή και τη διασκέδαση, πιστεύω ότι είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να περνάει καλά ένας φοιτητής. Επιδιώκω τη διασκέδαση.

Εκτός από τις φοιτητικές εξόδους, αγαπημένη μου δραστηριότητα είναι να μαζευόμαστε με τις φίλες και τους φίλους μου και να παίζουμε μουσική. Ασχολούμαι, επίσης, και με το goalball, ένα παραολυμπιακό άθλημα για άτομα με πρόβλημα όρασης».

Ερώτ.: Ποιο είναι το μήνυμα που θέλεις να περάσεις;

Απάντ.: «Υπάρχει η τάση τα άτομα με αναπηρία να προβάλλονται ως άτομα που καταφέρνουν τα πάντα, θεωρούνται υπερήρωες, όχι απαραίτητα από λύπηση ή κακοπροαίρετα. Ίσως είναι ένας τρόπος επιβράβευσης, φαντάζομαι. Για μένα η συγκεκριμένη συνέντευξη είναι αφορμή όχι να προβάλω τον εαυτό μου, σε καμία περίπτωση, αλλά να μοιραστώ ίσως τον τρόπο ζωής μου στην προσπάθειά μου να περάσω το μήνυμα ότι ανεξαρτήτως δυσκολιών είναι στο χέρι του κάθε ανθρώπου να ζει μια φυσιολογική ζωή. Αν ενδεχομένως υπάρχουν άνθρωποι που διαβάζοντας αυτή τη συνέντευξη βρουν κάτι χρήσιμο, είτε είναι φοιτητές, εκπαιδευτικοί ή έχουν ανάλογες περιπτώσεις στο περιβάλλον τους, να μπορούν να βρουν κάποιες απαντήσεις σε ερωτήματα που ίσως έχουν.

Ό,τι μοιράζομαι το κάνω για να υπάρξει κάποιο αντίκρισμα σε αυτόν που θα το διαβάσει και όχι να φανεί η δική μου «υπερπροσπάθεια», όχι ότι την υποτιμώ αλλά δεν είναι κάτι που μπορεί να θεωρηθεί μοναδικό. Υπάρχουν ανάλογα παραδείγματα, τα οποία συνάντησα ερχόμενη στην Αθήνα και γνωρίζοντας πολύ κόσμο. Το σίγουρο είναι ότι υπάρχουν άνθρωποι και με αναπηρία και χωρίς που κουβαλάνε κάτι δικό τους μέσα τους και ο καθένας νομίζω αξίζει να επιβραβεύεται για αυτά που κάνει, γενικότερα, και όχι απαραίτητα λόγω μιας αναπηρίας ή μιας ιδιαιτερότητας».